

Valkoisista valheista

Mimmu Tihinen: *Virkkusen viisitoista valetta*
WSOY 2009.

Marjut Virkkunen on seiskaluokkalainen nuori nainen, juuri muuttanut uudelle paikkakunnalle ja aloittamassa uuden koulun. Paitsi että Marjut myöhästyy koulusta viikolla – koska äiti on erehtynyt koulun alkamispäivästä. Voiko enää nolompaa alkua uudessa koulussa ja uudessa elämässä olla? Myöhästymisestä alkaa valkoisista valheista koostuva syöksykierre Marjutin elämässä, jota siivittää sähköpostikeskustelut vanhalle kotipaikkakunnalle jääneen hyvän ystävän kanssa. Ehkäpä oma osansa valkoisia valheita niissäkin.

”Sanninen! Minulla ei ole aikaa uusille harrastuksille. Ehkä opettelen vielä italiaa luokkaretkeä varten. I <3 Venetsia vaikka kaikki tiet vievätkin Roomaan. La Dolce Vita. Marjut.

Marjutilla ei ollut aikaa harrastuksille, koska hän vietti iltansa koulun verkkosivuja selailleen. Tosin tätä ei voinut missään nimessä tunnustaa parhaalle ystävälle: uusi elämä uudella paikkakunnalla ei ole ”aivan sujunut” siten kuin piti, eli sosiaalista elämää Marjutilla ei ole juuri nimeksikään. Kaikki mihin tyttö tarttui, niin koulussa kuin koulun ulkopuolellakin, tuntui muuttuvan tuhkakksi. Myös ystävyysuhde Sanniin, jonka kanssa vaihdetut sähköpostiviestit lentävät virtuaaliavaruudessa vähän väliä koneelta toiselle.

Mimmu Tihisen esikoisteos *Sokerista kukkasista* oli teemoiltaan hyvin erilainen kuin *Virkkusen viisitoista valetta*, mutta ei tämä teos jalkoihin jää. Siinä missä Sokerista ja kukkasista käsitteli menetystä ja surua nuoren ihmisen näkökulmasta, Virkkusen viisitoista valetta paneutuu teini-ikäisen elämään arkipäivän tavallisten asioiden kautta. Virtuaalinen elämä on iso osa nykypäivän nuorten kokemusmaailmaa, ja Tihinen sitoo internetissä tapahtuvan todellisuuden luontevalla tavalla isoksi osaksi kertomusta.

Huolimatta siitä, että kertomuksen pohjalla juoksee punaisena lankana isot ja vakavat asiat, Tihinen on onnistunut pusertamaan huumorin jatkuvasti läsnä olevaksi elementiksi koko kertomuksen mitalta. Marjut Virkkusen elämään, iloihin ja suruihin sukeltaminen saa lukijan yhtä aikaa itkemään ja nauramaan. Se, että teos herättää lukijassa tunteita, kertoo aina siitä että kirjoittaja on onnistunut tavoitteessaan – kirjoittamaan teoksen joka koskettaa.

Maria Loikkanen